

Весела Дружина

27
БРОЙ
2 лева

Год. VIII. 11-III. 1944

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ИДАКТОРИ: А. РАЗЦВѢТНИКОВЪ; Е. КОРАЛОВЪ И Ц. ЦВѢТАНОВЪ
Год. абонам. 60 лв. ● Адресъ: Бул. А. ХИТЛЕРЪ № 66 Тел. 4-18-41 — София. Пош. чек. с-ка 722

Одобрень и препоръчанъ отъ М-во
на просв. (окр. № 2813-25-II отъ 27.X.1937)

ЗЛАТНОТО ДЪРВО

Приказка отъ ЕМИЛЪ КОРАЛОВЪ

Единъ царъ ималъ трима синове.
Преди да умре той имъ казалъ:

— Всичкитѣ си богатства съмъ
скрилъ въ оная черна кула при мо-
реето, въ три отдѣлни стаи. Едното бо-
гатство съмъ спечелилъ съ сила, дру-
гото — съ хитростъ и третото — съ трудъ,
търпение и любовь. Кой отъ васъ кое
богатство иска?

— Азъ искамъ богатството спече-
лено съ сила, — рекълъ най-голѣ-
миятъ синъ.

— Азъ пъкъ искамъ другото спе-
чено съ хитростъ, — обадилъ се
вториятъ синъ.

— Ами ти, — обърналъ се царьтъ
къмъ най-малкия си синъ, — ти нѣма
якво да избирашъ, дсволень ли си
отъ това, което ти остава?

— Доволенъ съмъ, татко, — отго-
ворилъ най-малкиятъ синъ. — И да
избирахъ, пакъ щѣхъ да избира
богатството спечелено съ трудъ, търпе-
ние и любовь.

— Богъ да ви е на помощ! —
благословилъ ги царьтъ, усмихналъ се
и затворилъ очи.

Щомъ погребали баща си, тримата
брата почнали да се приготвяватъ
за пътъ. Най-голѣмиятъ братъ събралъ
свитата си, вѣоржилъ всички и като
вихъръ препусналъ да си вземе прѣвъ
наследството. Стигнали кулата. Тя била
заградена съ висока стена. Предъ вра-
тата стоялъ пазачъ.

— Отваряй вратитѣ! — извикалъ
царскиятъ синъ.

— Тая врата отварямъ само но-
щемъ, когато има пѣленъ месецъ. Тѣй
е заповѣдалъ покойниятъ ти баща. Три
дни трѣбва да чакате!

— Азъ да чакамъ! — изкрещѣлъ
царскиятъ синъ. — Глупчо, какъ смѣешъ
да не ме слушашъ! — и той заповѣ-
далъ на хората си да счупатъ вратата
и всички влѣзли вътре. Изкачили се
на върха на кулата. Тамъ имало три
врати. На едната било написано: „Спе-
чено съ сила“.

Царскиятъ синъ отворилъ вратата
и влѣзълъ въ една широка стая. Срѣдъ
стаята имало купъ торби съ чисто
злато и жълтици.

Натоварили златото и жълтицитѣ
на конетѣ си и потеглили назадъ.

Продължава на стр. 2

Картина отъ Г. Атанасовъ

ГАТАНКА

Бѣли, бѣли главички,
съсъ зелени очички,
съ тънки, тънки вратлета
и съсъ черни крачета.
Бѣлчо лежи въ полята —
тѣ сж скрити въ земята.
Щомъ се Бѣлчо подстори
да си иде въ морето,

тѣ излизатъ на двори
и ни радватъ сърдцето.
Кой ги съ обичъ не срѣща,
кой се лука не сѣща,
че на тия момиченца
ний казваме. . . !

Познайте!

АСЕНЪ РАЗЦВѢТНИКОВЪ